

(64)

طهران _ تاکر_ مفتون شعله طور درکشور نور

هو الله

ای بنده حضرت بهاءالله آن حدود و ثغور منبت شجره مبارکه است و موطن حضرت مقصود و عاقبت چنان آباد گردد که جمیع ممالک عالم غبطه خورند کعبه مکرمه سنگستان بود و دور از آبادی صحرایش وادی غیر ذی زرع بود و ریگ زار بسیار گرمی لکن چون نسبت بحق یافت یعنی موطن حضرت رسول علیه السلام بود قبله آفاق گشت و مطاف مقربین و مخلصین درگاه کبریا هر سال صد هزاران نفوس مؤمنه از دیارهای بسیار دور بجان و دل و قدم میشتافتند تا آنکه مدینه مبارکه را طواف کنند و زیارت نمایند مکه ملجأ عالمیان شد و ملاذ آدمیان چون موطن سرور کائنات بود

اما در ایام حضرت در نزد ناس قدر و منزلتی نداشت بعد از مدتی این قدر و منزلت جلوه نمود حال نیز هر چند حدود و ثغور نور بلد مطمور است لکن عنقریب بیت معمور گردد و عزت ابدیه جلوه نماید مطاف عالمیان گردد و اول اقلیم جهان شود و اهل نور افتخار و مباهات بر جمهور نمایند که ما سلاله هموطنان جمال مبارکیم آباء واجداد ما بشرف لقا فائز شدند و بموهبت عظمی رسیدند هر چند آگاه نشدند ولکن چون ماهیان دریا بودند هر چند بیخبر بودند ولی غرق در دریا بودند و منظور نظر ملاً اعلی و علیک البهاء الابهی (عع)